

Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πέλλα και όπου αλλού

Αναδημοσίευση από "A ruthless critique against everything existing"

Οι νέες και παλιές Μανωλάδες συνεχίζονται. Τα αφεντικά μας δείχνουν τα δόντια τους και εμείς χασκογελάμε.

Στην Αθήνα προ λίγων ημερών ένας 28χρόνος έχασε τη ζωή του από μπράβο της νύχτας ύστερα από ξυλοδαρμό. Ο λόγος απλός και ξεκάθαρος, τα δεδουλευμένα δεν θα δίνονται ποτέ. Ο κάθε κεφαλαιοκράτης πλέον μιλά ξεκάθαρα και λέει ότι όποιος θέλει μισθό θα πεθαίνει. Φυσικά το περιστατικό στην Αθήνα δεν κινητοποιήσε κανέναν, και σχεδόν δεν έκανε εντύπωση σε κανέναν. Κάποιος πέθανε γιατί ζήτησε τα δεδουλευμένα, ε και;

Φυσικά ο,τι προβάλλεται στα κανάλια είναι η κορυφή του παγόβουνου. Είναι η δημόσια βαλβίδα αποσυμπίεσης μιας γενικής και διάχυτης κατάστασης. Τα ΜΜΕ παραμορφώνουν και αποταξικοποιούν τα γεγονότα, τα ξεγυμνώνουν από το ιδιαίτερο κοινωνικό τους συγκείμενο, τα κάνουν τελικά "μεμονωμένα" περιστατικά, άσχετα με την κοινωνική συγκυρία και τις ιδιαίτερες κοινωνικές σχέσεις και ισορροπίες που μας διέπουν όλους καθημερινά. Οι καταγγελίες των ΜΜΕ και οι αντιδράσεις τους, τόσο ποσοτικά όσο και ποιοτικά δείχνουν και που μπαίνει το όριο στις μεθόδους εκμετάλλευσης. Κάτω από κάθε βαλβίδα αποσυμπίεσης υπάρχει μια ολόκληρη κατσαρόλα που βράζει. Το όριο λοιπόν μπαίνει στην ανθρώπινη ζωή του Έλληνα. Χιλιάδες περιστατικά βίας σε εργαζόμενους από εργοδότες καταγράφονται καθημερινά σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη. Στην επαρχία δεν καταγράφονται καν εκτός αν είναι χοντράδες τύπου Μανωλάδας [1]. Φυσικά αυτά δεν φτάνουν ποτέ στη δημοσιότητα γιατί είναι κάτω του ορίου, ο εργαζόμενος δεν πεθαίνει, αλλά φεύγει ταπεινωμένος ή και δαρμένος χωρίς τα δεδουλευμένα του. Και εδώ ξεκινάει η κουβέντα, ποιός ορίζει τελικά αυτό το γαμημένο όριο;

Η απάντηση είναι απλή: όλοι εμείς που είμαστε μέσα στη σχέση κεφάλαιο. Τα ταξικά μας ανταντακλαστικά είναι ανύπαρκτα γιατί και ως τάξη είμαστε ανύπαρκτοι. Η εργατική τάξη στην Ελλάδα δεν υπάρχει, όχι με την έννοια ότι δεν υπάρχουν εργάτες ή εργαζόμενοι, αλλά δεν υπάρχει προλεταριάτο, δηλαδή εργάτης που να συνειδητοποιεί τη θέση του μέσα στις κοινωνικές-ταξικές-σχέσεις και ως τέτοιος αντιφατικά συγκροτημένος να κάνει κάτι γιαυτό. Η τάξη στην Ελλάδα ως συλλογικό αποφετιχοποιητικό φαινόμενο δεν έχει συμβεί. Το όριο συνεπώς μπαίνει διαλεκτικά ως ισορροπία ανάμεσα στους 2 πόλους της σχέσης κεφάλαιο. Όμως αυτοί οι πόλοι δεν είναι μόνο αντιθετικοί-ως συστατικά μέρη μιας αντιφατικής ενότητας- αλλά και αλληλοκαθοριζόμενοι κάθε λεπτό και κάθε στιγμή μέσα από την αντίθεση και ταυτόχρονα την εξάρτησή τους. Και το όριο μπαίνει ακριβώς εκεί λοιπόν. Το ορίζουμε και μας ορίζει, και αυτό που έχει οριστεί είναι ότι πέρα από τα συλλογικά ανταντακλαστικά του έθνους, ή της φιλανθρωπίας ή την γλυκιά ανάμνηση του Κεϋνσιανικού κράτους δεν έχει απομείνει τίποτα. Το προλεταριάτο αντιδρά σπασμωδικά ανακυκλώνοντας τα ίδια τα συντρίμια του φετιχισμού. Το έθνος, οι έμφυλοι διαχωρισμοί, το κράτος, ο νόμος κτλ στα μάτια των εργαζομένων φαντάζουν ανταντακλαστικά ως το μόνο εμπόδιο στην υποτίμησή τους. Φυσικά η συλλογική αντίσταση, η αποφετιχοποίηση η ρήξη των διαχωρισμών απουσιάζουν. Έτσι ορίζεται το παιχνίδι πλέον, αυτά είναι τα μόνα όρια που βρίσκουν τα αφεντικά ως αντίσταση, τον φετιχισμό του ίδιου του κεφαλαίου. Η κατάσταση είναι μάλλον τραγική.

Όμως το όριο είναι σαφές και το κράτος δεν άργησε να το υποστηρίξει. Μετά τους νόμους

περι πτώχευσης. η ελαστικοποίηση/εντατικοποίηση των εργασιακών σχέσεων ήταν μόνο η αρχή. Τώρα ήρθε ο νόμος ως πλέον επίσημη αναγνώριση και προστασία του κράτους στις παρούσες συνθήκες συσσώρευσης ότι μέχρι και 3 μήνες μπορεί ο εργοδότης να χρωστάει μισθό και να μην τρέχει κάστανο. Αυτή η κίνηση πέρα του ότι αναγνωρίζει ως αναγκαία, εγκολπώνει την πρακτική των αφεντικών στη παρούσα φάση και τους αναγνωρίζει το δικαίωμα να πράττουν κατ' αυτό τον τρόπο(συνεπώς το κράτος και ο νόμος αναδιαρθρώνονται όλο και πιο πολύ ως προς τις παρούσες συνθήκες συσσώρευσης) προσπαθεί να μετακυλήσει την πίστωση(η οποία είναι πάντα μια εγγενής και αναγκαία συνθήκη του κεφαλαίου και της χρηματικής διαμεσολάβησης) από την πλάτη των αφεντικών στην πλάτη των εργατών. Τι συμβαίνει όταν ένας καπιταλιστής καταφεύγει σε πίστωση; όπως πολύ σωστά το λέει ο Bonefeld "σημαίνει ότι τώρα δεν μπορώ να αντλήσω αρκετή υπεραξία και να την πραγματώσω στη κυκλοφορία, οπότε δώσε μου εσύ τώρα όση αξία(χρήμα)χρειάζομαι και θα στο γυρίσω με τόκο". Όπως λέει και ο ίδιος και όπως είναι εμφανές η κατάσταση αυτή είναι επισφαλής, κανένας δεν ξέρει αν όντως θα μπορέσει να κάνει ότι υποσχέθηκε. Κατάσταση επισφαλής τόσο για το πιστωτικό κεφάλαιο όσο και για τον καπιταλιστή. Τώρα και σε καιρούς επισφάλειας για τους εργαζόμενους αλλά και για ένα κομμάτι του κεφαλαίου, η λύση είναι απλή: Δεν χρειάζεται να φοβάσαι και να χρωστάς στην τράπεζα, μπορείς να πάρεις μια ανάσα, και να χρωστάς στον εργάτη. Έτσι και αλλιώς δεν έχουν κίνημα, οι σχέσεις είναι ήδη ελαστικοποιημένες, και αυτοί φοβισμένοι. Ο εφεδρικός στρατός τεράστιος, η υπόσχεση και μόνο του μισθού αρκεί να τους κάνει να δουλέψουν.

Φυσικά δεν οδηγούμαστε σε μία κατάσταση όπου η εργατική δύναμη δεν έχει αξία. Το κεφάλαιο και η αξία προϋποθέτουν και απαιτούν την γενικευμένη διαμεσολάβηση, και ως εκ τούτου την εργασιακή δύναμη ως ανταλλάξιμο εμπόρευμα. Απλώς όλα αυτά είναι ακόμα μια πρόκα στο φέρετρο της υποτίμησης της. Κάποιοι ας μην βιαστούν να μιλήσουν για πιθανά "κοινά" μεταξύ των εξαθλιωμένων πλέον εργατών που αδυνατώντας να αναπαραχθούν αποτελεσματικά λόγω απλήρωτων μισθών θα αυτοσυγκροτηθούν ως "commoners" ή ως αλληλέγγυοι έμποροι ή κολεκτιβιστικοί επιχειρηματίες ! Αν αυτή τη στιγμή δεν υπάρχει κίνημα, αν τα αφεντικά φαίνονται σίγουρα ότι μπορούν να μην πληρώνουν 3 μήνες μισθούς αλλά ο εργάτης κάπου θα βρει να ζήσει και να αναπαραχθεί, και κυρίως νταξ! θα καταπιεί τη στεναχώρια του που δεν παίρνει μισθό και θα δείξει κατανόηση, αν συμβαίνουν όλα αυτά τότε γίνονται(και) επειδή ένα κίνημα ολόκληρο αποτραβήχτηκε από την ταξική πάλη, από την παρέμβαση μέσα στις πρακτικές αντιφάσεις και ταμπουρώθηκε σε έναν παράλληλο ημικαπιταλισμό, με εναλλακτικές και αλληλέγγυες οικονομίες, με χωρίς μεσάζοντες με λαχανόκηπους, με ανταλλακτικά παζάρια και γενικά σε μία ψευδαίσθηση ότι κάπου υπάρχει ή μπορεί να υπάρξει ένας άλλος κόσμος έξω από το Κεφάλαιο που μάλιστα τον αντιπαλεύει. Ζήτημα πάντοτε στην ανθρώπινη ιστορία ήταν ο τρόπος που αναπαράγουμε τον εαυτό μας, αυτό είναι και τώρα. Γιατί λοιπόν κάποιος να το παλέψει πολύ στο σωματείο του για καλύτερο μισθό ενώ μπορεί να πάει στο εναλλακτικό παζάρι να πάρει ότι χρειάζεται; Εδώ δεν ισχυριζόμαστε ότι οι δομές αλληλεγγύης(ο όρος αυτός εδώ είναι "ομπρέλα" αλλά τέλος πάντων....) δεν έχουν το ρόλο τους στο ανταγωνιστικό κίνημα, ως τρόποι ανάσχεσης της υποτίμησης των προλετάρων. Σίγουρα έχουν. Το πρόβλημα είναι όταν θεωρούνται κάτι παραπάνω από αυτό, δηλαδή όταν θεωρούνται πρόταγμα ανατρεπτικό και αντικαπιταλιστικό, ως δύναμη αντίροπη στη δύναμη του Κεφαλαίου[2]. Τότε η φυγή από τον ταξικό ανταγωνισμό προς μια ιδιότυπη εναλλακτική ιδιώτευση είναι αναπόφευκτη. Στην Ελλάδα αυτό έγινε. Το κίνημα(σε κάποιο βαθμό) αυτοκτόνησε. Τα εναλλακτικά δίκτυα συντέλεσαν σαν συμπλήρωμα στην ομαλή υποτίμηση της αξίας της εργασιακής δύναμης.....

Μπορεί τα παζάρια και οι κολλεκτίβες να είναι εικόνα από το μέλλον το οποίο σε τελική ανάλυση είναι το διαλεκτικό ιστορικό αποτέλεσμα της συγκυρίας. Όμως η ιστορία δεν είναι μια κλειστή διαλεκτική, ένα κλειστό απομονωμένο σύστημα, αλλά περιέχει υποκείμενα, τα οποία σε κάποιο βαθμό έκαναν τις επιλογές τους....

Και λίγο νεοελληνικό φολκλόρ για τέλος

Κατά τα άλλα η δημόσια σφαίρα κυριαρχείται από την ακατάσχετη νεοελληνική μπουρδολογία, Νότης Σφακιανάκης και άγιος ο Θεός! Χιλιάδες νεοέλληνες μπουρδολόγοι τον βλέπουν σαν θεό. Όπως πολύ σωστά και κωμικά παρατηρεί κάποιος για τον Σφακιανάκη και τι αυτός συμβολίζει(σχολιάζοντας τις δηλώσεις του)

“Η κουλτούρα του λουλουδιού και του μπουζουκοσκυλάδικου, του κλασσικού νεοέλληνα κάγκουρα, της βιντεοκασέτας του Ψάλτη και του ταξίαρχου Θεοχάρη, η κουλτούρα του “ξέρεις ποιός είμαι εγώ ρε”, αρχαίος Έλληνας Ταμτάκος. Ένα αμάλγαμα μπαροκοκιτς ορθοδοξίας και αρχαίου πνεύματος θάνατου. Ντεκόρ παναγίτσα, γέροντας Παΐσιος και συνάμα γύφινος αρχαίος κίονας απ’το μοναστηράκι. Αυτή είναι η Χρυσή Αυγή και η Λαϊκή Δεξιά.”

Ο κόσμος καταρρέει και το σάουντρακ του επελαύνοντα φασισμού θα είναι Σφακιανάκης. Τουλάχιστον οι Ναζί αισθητικοποίησαν την βαρβαρότητα τους με λίγη κλασσική μουσική.....

[1] Βλέπε επίσης το πολύ ενδιαφέρον άρθρο από Barikat καθώς και το πιο παλιό δικό μας για τον αρχάγγελο Πέλλας

[2] Εδώ όπως γίνεται αντιληπτό τσουβαλιάζονται μαζί τα κοινά, η αλληλέγγυα οικονομία κτλ τα οποία έχουν ίσως αρκετές διαφορές μεταξύ τους και σαφώς τους αναλογεί για ξεχωριστεί και διαφορετική κριτική στο καθένα. Όμως εδώ δεν τσουβαλιάζονται αυθαίρετα αλλά γιατί όλα-παρά τις διαφορές τους- τα χαρακτηρίζει κάτι κοινό: Η αντίληψη ότι υπάρχει ή είναι δυνατός ένας κόσμος έξω από το κεφάλαιο, που δεν υπάγεται σε αυτό και που ίσως το αντιπαλεύει κιόλας. Αυτή η αντίληψη είναι εντελώς αυθαίρετη. Το κεφάλαιο διαχωρίζει τη ζωή των ανθρώπων μόνο ως προς τις μορφές, όχι ως προς το περιεχόμενο. Το περιεχόμενο παντού και πάντα παραμένει η αξία, ακόμα και εκεί που δεν εμφανίζεται με τον παραδοσιακό τρόπο της ως εμπόρευμα ή ως χρήμα. Τα άτομα διάγουν στον καπιταλισμό διαχωρισμένες ζωές σε διαχωρισμένες σφαίρες αλλά παραμένουν τα ίδια άτομα. Επίσης η αξία σαν κοινωνική σχέση δεν μπορεί να είναι μερική, αλλά υπάρχει ως αξία μόνο ως γενικευμένη σχέση, καθώς το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό της που τη συγκροτεί είναι η γενίκευση. Συγκρατώντας τα παραπάνω κατανοούμε ότι η αντίληψη τόσο των κοινών όσο και της αλληλέγγυας οικονομίας δεν στέκει. Γιατί αν έστεκε σαν λογική τότε π.χ το πρώτο αντικαπιταλιστικό καταφύγιο θα ήταν η οικογένεια γιατί φαινομενικά δεν υπάγεται στο κεφάλαιο καθώς μεταξύ των μελών της δεν υπάρχουν εμπορευματικές μορφές. Όμως συμβαίνει το ακριβώς αντίθετο, η οικογένεια με τους έμφυλους ρόλους της κτλ λειτουργεί σαν άμισθη αναπαραγωγή του εμπορεύματος εργατική δύναμη και η επιβίωση της εξαρτάται από την πώληση του. Τα κοινά και η Αλληλέγγυα οικονομία δεν είναι κάτι παραπάνω από πεδία και χωροχρόνοι μέσα στις κεφαλαιακές κοινωνικές σχέσεις που το ίδιο το κεφάλαιο δεν είναι άμεσα επιφορτισμένο με την αναπαραγωγή της εργατικής δύναμης, αλλά έμμεσα, καθώς το επιφορτίζεται ο άλλος πόλος της σχέσης, οι εργαζόμενοι. οι οποίοι κοινωνικοποιούν το κόστος αναμεταξύ τους.

Πηγή: A ruthless critique against everything existing